

В. Б. Бородій,
аспірант, Міжрегіональна Академія управління персоналом
ORCID ID: <https://orcid.org/0009-0007-3877-6743>

DOI: 10.32702/2306-6814.2025.22.320

МЕТОДИЧНИЙ ПІДХІД ДО ОЦІНКИ АДМІНІСТРАТИВНОГО ІННОВАЦІЙНОГО ПОТЕНЦІАЛУ РЕГІОНУ

V. Borodii,
Postgraduate Student, Interregional Academy of Personnel Management

METHODOLOGICAL APPROACH TO ASSESSING THE ADMINISTRATIVE INNOVATIVE POTENTIAL OF THE REGION

В умовах глобалізації та нерівномірності інноваційної діяльності в регіонах України, спричиненої структурними диспропорціями та викликами сьогодення, критичної значущості набуває виявлення причин міжрегіональних відмінностей. Зберігається значний розрив (тричотири рази) між регіонами-лідерами та аутсайдерами за ключовими інноваційними показниками. Існуючі методи оцінки Інноваційного Потенціалу Регіону (ІПР), які фокусуються на бізнесі та науці, недооцінюють роль публічного сектора та якість управління інноваційними процесами, що вимагає розробки спеціалізованого теоретичного та методичного апарату.

ІПР традиційно визначається як сукупність ресурсів або здатність регіональної інноваційної системи (РІС) створювати та комерціалізувати знання (Р. Нельсон, М. Портер). Проте, більшість моделей ігнорують Адміністративні Інновації (АІ) — нові або значно поліпшені методи та процеси в діяльності органів публічної влади (К. Політт, Г. Осборн), які є критичними нематеріальними активами для зниження адміністративних бар'єрів та залучення інвестицій. Визначено наукову прогалину: відсутність комплексного методичного підходу до вимірювання саме внутрішнього потенціалу адміністративних структур регіону до генерації та впровадження АІ, оскільки існуючі індекси (наприклад, "Doing Business") оцінюють лише результати, а не потенціал.

Дослідження пропонує уточнити поняття ІПР як здатність регіональної інноваційної системи створювати, зберігати, поширювати та комерціалізувати нові знання і технології в регіоні. Це визначення забезпечує системний підхід, розкриваючи ІПР через три підсистеми РІС: створення, поширення та використання знань, а також інституційне оточення.

Виділено три основні групи підходів до кількісного аналізу інноваційного потенціалу:

1. Модель виробничої функції знань (ВФЗ): Встановлює залежність динаміки знань (патентів) від витрат на НДДКР та людського капіталу (П. Ромер, М. Портер). Недолік: використовує вузьке коло параметрів та патенти як показник результативності, що методологічно спірно.

2. Індеси інноваційного розвитку (GII): Поєднують показники умов та результативності. Недолік: не розмежовують результат та умови здійснення інноваційної діяльності, що обмежує їх практичне застосування для цільового аналізу.

3. Структурно-об'єктний підхід: Аналіз приватного потенціалу кожного елемента інноваційної системи (ресурсна, інфраструктурна, кадрова складові). Недолік: часто опускає інституційне середовище та неправомірно включає результуючу компоненту (частка інноваційної продукції) до структури потенціалу.

Запропоновано авторський методичний підхід, який поєднує структурно-об'єктний підхід (для виділення факторів) із підходом ВФЗ (для економетричного аналізу впливу факторів на результативність). З метою оцінки адміністративно-управлінського потенціалу (АІП) у цьому інтегральному підході акцентується увага на інституційній складовій. АІП регіону має розглядатися як інтегральний показник, що відображає умови протікання інноваційних процесів, а саме: управлінський потенціал (наприклад, ефективність регіональної політики, антикорупційні індекси) та результативність публічних інновацій (швидкість надання послуг).

Необхідність відображення АІП як окремої категорії вимагає інтеграції різних методичних підходів. Методичний підхід має бути сфокусований на інтегральній оцінці управлінського потенціалу та ефективності публічних інновацій, що є критичним для розробки цільової політики з інтенсифікації інноваційного розвитку регіонів.

In the context of globalization and uneven innovation activity in the regions of Ukraine, caused by structural imbalances and challenges of the present, identifying the causes of interregional differences becomes critically important. A significant gap (three to four times) remains between leading regions and outsiders in key innovation indicators. Existing methods for assessing the Innovation Potential of the Region (IPR), which focus on business and science, underestimate the role of the public sector and the quality of management of innovation processes, which requires the development of a specialized theoretical and methodological apparatus.

IPR is traditionally defined as a set of resources or the ability of a regional innovation system (RIS) to create and commercialize knowledge (R. Nelson, M. Porter). However, most models ignore Administrative Innovations (AI) — new or significantly improved methods and processes in the activities of public authorities (K. Pollitt, G. Osborne), which are critical intangible assets for reducing administrative barriers and attracting investment. A scientific gap is identified: the lack of a comprehensive methodological approach to measuring the internal potential of the administrative structures of the region to generate and implement AI, since existing indices (for example, "Doing Business") assess only results, not potential.

The study proposes to clarify the concept of IPR as the ability of a regional innovation system to create, store, disseminate and commercialize new knowledge and technologies in the region. This definition provides a systemic approach, revealing IPR through three subsystems of the RIS: creation, dissemination and use of knowledge, as well as the institutional environment.

Three main groups of approaches to quantitative analysis of innovation potential are distinguished:

1. Knowledge production function model (KFP): Establishes the dependence of knowledge dynamics (patents) on R&D and human capital expenditures (P. Romer, M. Porter). Disadvantage: uses a narrow range of parameters and patents as an indicator of performance, which is methodologically controversial.

2. Innovation development indices (GII): Combine indicators of conditions and performance. Disadvantage: does not distinguish between the result and conditions of innovative activity, which limits their practical application for targeted analysis.

3. Structural-object approach: Analysis of the private potential of each element of the innovation system (resource, infrastructure, personnel components). Disadvantage: often omits the institutional environment and improperly includes the resulting component (share of innovative products) in the potential structure.

The author proposes a methodological approach that combines the structural-object approach (for identifying factors) with the VFZ approach (for econometric analysis of the impact of factors on performance). In order to assess the administrative and managerial potential (AIP),

this integrated approach focuses on the institutional component. The AIP of the region should be considered as an integral indicator that reflects the conditions for the flow of innovation processes, namely: managerial potential (for example, the effectiveness of regional policy, anti-corruption indices) and the effectiveness of public innovations (speed of service provision).

The need to reflect AIP as a separate category requires the integration of different methodological approaches. The methodological approach should be focused on an integral assessment of managerial potential and the effectiveness of public innovations, which is critical for the development of a targeted policy to intensify the innovative development of regions.

Ключові слова: інноваційний потенціал регіону, адміністративний інноваційний потенціал, регіональна інноваційна система, методичний підхід, оцінка, адміністративні інновації, виробнича функція знань, публічне управління.

Key words: innovation potential of the region, administrative innovation potential, regional innovation system, methodological approach, assessment, administrative innovations, knowledge production function, public administration.

ПОСТАНОВКА ПРОБЛЕМИ

У сучасних умовах глобалізації та загострення конкуренції, заснованої на знаннях і технологіях, особливої актуальності набуває вивчення закономірностей інноваційного розвитку, як джерела довгострокового економічного зростання. Потреба у теоретичному апараті, пояснює механізм інноваційного розвитку, диктується як суто науковим інтересом. Практика управління формує запит створення наукової бази розробки політичних органів публічного управління у сфері інновацій.

В умовах трансформаційних процесів та курсу на євроінтеграцію в Україні, критичної значущості набуває виявлення причин нерівномірності інноваційної діяльності в різних регіонах. Незважаючи на загальну доступність знань та технологій, забезпечену глобалізацією та розвитком інформаційних мереж, інтенсивність інновацій в Україні має виражену територіальну відокремленість. Це обумовлено як об'єктивними соціально-економічними відмінностями, так і впливом внутрішніх та зовнішніх чинників.

АНАЛІЗ ЛІТЕРАТУРНИХ ДЖЕРЕЛ

Інноваційний потенціал регіону (ІПР) традиційно визначається як сукупність наявних ресурсів та умов, необхідних для здійснення інноваційної діяльності (науково-технічний, фінансовий, виробничий, кадровий потенціал). Провідні дослідники (Р. Нельсон, Б. Лундвалл) розглядають ІПР у контексті регіональних інноваційних систем (PIS), де акцент робиться на взаємодії між усіма учасниками (університети, бізнес, держава).

Методичні підходи до оцінки ІПР зазвичай використовують систему кількісних індикаторів (наприклад, витрати на НДДКР, кількість патентів, інноваційна активність підприємств). Ці підходи, хоча й необхідні, часто не враховують якість та ефективність самого управління цими ресурсами.

Більшість моделей ІПР ігнорують роль публічного сектора як активного джерела інновацій та каталізатора інноваційної активності, фокусуючись переважно на бізнесі та науці. Це призводить до недооцінки адміністративного потенціалу.

Адміністративні інновації (AI) визначаються як нові або значно поліпшені методи та процеси в діяльності органів публічної влади, спрямовані на підвищення ефективності, якості послуг, прозорості та задоволеності громадян (К. Політт, Г. Осборн). Вони включають зміни в структурі, процесах, технологіях (цифровізація) та інструментах управління (наприклад, впровадження смарт-контрактів, центрів надання адмінпослуг, електронного урядування).

Література підкреслює, що якість адміністративного середовища та зниження адміністративних бар'єрів є критичними нематеріальними активами для залучення інвестицій та стимулювання економічної активності (М. Портер). Ефективне впровадження AI є передумовою для успішної реалізації будь-якої регіональної стратегії (зокрема кластерної політики чи S3).

Хоча важливість AI визнана, відсутній єдиний, комплексний методичний підхід до вимірювання потенціалу адміністративних структур регіону до генерації та впровадження цих інновацій. Існуючі методи часто обмежуються оцінкою результатів (наприклад,

рейтинги "Doing Business" або індекси прозорості), але не оцінюють внутрішній потенціал органів управління.

ФОРМУЛЮВАННЯ МЕТИ

Обґрунтувати методичний підхід до оцінки адміністративного інноваційного потенціалу регіону.

ВИКЛАД ОСНОВНОГО МАТЕРІАЛУ ДОСЛІДЖЕННЯ З ПОВНИМ ОБґРУНТУВАННЯМ ОТРИМАНИХ НАУКОВИХ РЕЗУЛЬТАТІВ

Так, згідно з даними Рейтингів інноваційних регіонів України (за методологією, наприклад, Міністерства економіки, або провідних аналітичних центрів), спостерігається високий ступінь диференціації інноваційної активності. Наприклад, аналіз останніх доступних даних свідчить про значний розрив між регіонами-лідерами (як правило, містами-мільйонниками та їхніми агломераціями, як-от Київська, Львівська, Харківська області) та регіонами-аутсайдерами, який сягає три-чотириразового співвідношення за ключовими інноваційними показниками. Незважаючи на певні регіональні програми, спрямовані на вирівнювання розвитку, суттєвий розрив між лідерами та аутсайдерами зберігається, що створює загрозу для збалансованого національного інноваційного розвитку.

Для ґрунтового вивчення причин міжрегіональних відмінностей в інноваційній активності регіонів України використовується поняття "інноваційний потенціал регіону". Це поняття відображає потенційну можливість певної території (області, економічного району) ефективно здійснювати інноваційну діяльність та генерувати конкурентні переваги.

На сьогодні сформовано значний теоретичний доробок у вивченні сутності та структури інноваційного потенціалу. Проте, зважаючи на специфіку економіки України (зокрема, структурні диспропорції, висока міграція, вплив військових дій на окремі регіони), дискусії у науковій спільноті щодо його адаптації, структуризації та методів оцінки в національному контексті тривають. Це обумовлює необхідність вирішення наступних методологічних завдань у контексті даного дослідження:

1. Уточнити поняття "інноваційний потенціал регіону" з урахуванням сучасних викликів та особливостей економічної системи України;
2. Визначити взаємозв'язок поняття "інноваційний потенціал регіону" з іншими ключовими категоріями теорії інновацій (наприклад, "інноваційна екосистема", "регіональна інноваційна система");
3. Розробити (або адаптувати) методику аналізу та інтегральної оцінки факторів інноваційного потенціалу регіону в умовах України.

Історія вивчення концепції інноваційного потенціалу, що на Заході відома як "innovative capacity" або "innovation potential", розпочалася у 90-ті роки XX століття. Саме тоді в зарубіжній та вітчизняній науці паралельно з'явилися концепції, в яких даному поняттю відводилася центральна роль [1], та роботи, в яких інноваційний потенціал виступав як допоміжний інструмент вивчення інших категорій теорії інновацій [2]. У 1992 року поняття інноваційний потенціал (innovation capability)

увійшло методологічний апарат ОЕСР, як із показників інноваційних обстежень країн і регіонів [3]. Нині сформувалися кілька підходів до визначення даного поняття:

- 1) Інноваційний потенціал, як певний пул ресурсів, особливий капітал, який суспільство може використувувати для здійснення інноваційної діяльності та розвитку.
- 2) Інноваційний потенціал, як результат навчання, наукових досліджень, як накопичені знання, нові технології, винаходи.
- 3) Інноваційний потенціал, як можливості, здатність економічних ресурсів виробляти та комерціалізувати нові знання та технології.
- 4) Інноваційний потенціал, як здатність економічної системи трансформуватися, переходячи більш високий рівень розвитку.

Запропоновані трактування поняття інноваційний потенціал мають такі недоліки:

— По-перше, розуміння інноваційного потенціалу, як сукупності ресурсів (так званий, "ресурсний" підхід) або як результату навчання, залишає поза увагою інституційні фактори протікання інноваційного процесу, не враховує взаємозв'язку між суб'єктами процесу, тому є занадто вузьким.

— По-друге, розгляд інноваційного потенціалу як умов, передумов та здібності є нечітким для цілей емпіричного аналізу та потребує конкретизації.

— Сутність поняття інноваційний потенціал та його місце у методології теорії інновацій, на наш погляд, необхідно розглядати у взаємозв'язку з іншими поняттями теорії інновацій (такими як інноваційний процес, інноваційна система), оскільки це забезпечує включення терміна в теоретичний контекст питань економічного розвитку і тим самим полегшує розробку практичних рекомендацій.

Широкі можливості для уточнення сутності інноваційного потенціалу надає концепція регіональних інноваційних систем (РІС), яка є результатом консолідації інституційних підходів, еволюційної економічної теорії та системного підходу. Системний підхід дозволяє виділити основні елементи системи, її функції та виявити системні провали, що заважають належному виконанню цих функцій.

Більшість названих вище дослідників розуміють РІС, як сукупність державних, приватних та громадських організацій та механізмів їх взаємодії, в рамках яких здійснюється діяльність зі створення, зберігання, поширення та використання нових знань і технологій, а також інституційні фактори, що впливають на цю діяльність [9; 12]. Слід зазначити, що до інновацій належать нові знання та технології, які знайшли своє комерційне застосування. Дане визначення РІС відображає функціональний аспект інноваційної системи та дозволяє виділити три основні її підсистеми:

- 1) створення та зберігання нових знань та технологій;
- 2) поширення інновацій нових знань та технологій;
- 3) використання нових знань та технологій.

Три підсистеми "занурені" в оточення, що формує стимули та містить бар'єри для інноваційної діяльності. Відповідно до концепції РІС пропонується розглядати

інноваційний потенціал як системний потенціал, тобто. здатність інноваційної системи виконувати основні функції з виробництва нових знань та технологій. Такий підхід, при збереженні наукової суворості визначення терміна, одночасно забезпечує можливість його практичного застосування для аналізу інноваційної системи та розробки конкретних кроків щодо інтенсифікації інноваційного розвитку.

Спираючись на етимологічне поняття слова "потенціал", що означає міць, силу, можливість (від лат. — Potentia) [10], і описані вище структурні особливості регіональної інноваційної системи пропонується наступне визначення: інноваційний потенціал регіону (або ІПР) — це здатність регіональної інноваційної системи, створювати, зберігати, зберігати, зберігати, зберігати регіоні.

Запропоноване визначення вирішує поставлені вище методологічні завдання:

- розкриває сутність поняття інноваційний потенціал та відображає його місце в теорії інновацій;
- дозволяє визначити структуру інноваційного потенціалу регіону (за підсистемами РІС)
- може бути основою розробки моделі, що дозволяє аналізувати чинники інноваційної результативності РІС.

Завдання оцінки інноваційного потенціалу вимагає створення методики, що має такі властивості:

- теоретична обґрунтованість показників, що входять до системи оцінки;
- забезпечення можливості порівняння та класифікації регіонів на кшталт інноваційного розвитку;
- практичне застосування системи оцінки для розробки політики в галузі інноваційного розвитку регіонів.

Актуальність завдання виміру інновацій зумовила появу низки методик оцінки інноваційної діяльності, інноваційного розвитку. При цьому інноваційний потенціал у деяких методиках виступає як центральний об'єкт дослідження, в інших — допоміжним елементом для вивчення інноваційного процесу в цілому. На сьогоднішній день можна виділити такі групи підходів до кількісного аналізу інноваційного потенціалу:

1) Перший підхід ґрунтується на використанні моделі виробничої функції знань. У 1984 році А. Пейкс та З. Грилічес [13] першими запропонували аналізувати процес приросту нових знань за допомогою виробничої функції. На основі даних із семи галузей промисловості за період з 1963 по 1977 роки автори встановили залежність динаміки запасу знань компанії (патентів) від витрат на НДДКР.

У 1990 році П. Ромер запропонував використовувати виробничу функцію Кобба-Дугласа для опису результативності процесу створення нових знань, де факторами є запас знань та людський капітал, зайнятий у дослідженнях та розробках [14].

Ця модель послужила основою для низки емпіричних досліджень інтенсивності інноваційного процесу як на мікро-, так і на регіональному та макро-рівнях. У 2002 році Дж. Фурман, С. Стерн та М. Портер розширили число змінних ВФЗ Ромера та запропонували модель національного інноваційного потенціалу, додавши фактори мікро- та макро-середовища, які на думку авторів, впливають на процес виробництва нових знань [15]. Та-

ким чином, модель національного інноваційного потенціалу є виробничою функцією знань Ромера, доповнену вектором факторів, що відображають умови протікання інноваційної діяльності. Апробація моделі здійснювалася авторами на основі статистичних даних 17 країн-членів ОЕСР за період 20 років. У 2015 році А. Родрігес-Позе та М. Д. Катальдо додали в модель фактор якості державної інноваційної політики [16].

Перевагою використання виробничої функції для моделювання умов протікання інноваційного процесу є можливість продемонструвати зв'язок результативності інноваційного процесу з одного боку та умов його протікання, тобто. інноваційного потенціалу, з іншого. Проте автори даних методик використовують вузьке коло параметрів інноваційного потенціалу, залишаючи поза увагою, наприклад, освіту, соціально-економічні умови, стан матеріальної бази створення інновацій та ін. Крім того, як залежна змінна в моделях використовується кількість патентів, які не можуть бути показником інноваційної результативності, оскільки патенти власними силами є інновацією. У своїй роботі Дж. Фурман, М. Портер і С. Стерн наголошують на цьому недоліку: "не кожен патент стає інновацією, і не кожна інновація захищається патентом" [15]. Швидше, патент може бути, як із індикаторів результативності виробництва нових знань, тобто. результативності однієї з підсистем РІС.

2) Другий підхід до оцінки інноваційного потенціалу поєднує в собі різноманітні індекси інноваційного розвитку. Спільним у цій групі методик є об'єднання показників умов перебігу інноваційної діяльності та інноваційної результативності у єдиних індексах та рейтингах. Цей рейтинг включає чотири групи показників:

- соціально-економічні умови інноваційної діяльності;
- інноваційна діяльність (включаючи результативність інноваційної діяльності);
- якість інноваційної політики;
- науково-технічний потенціал.

Аналогічна структура характерна для іншого міжнародного індексу — The Global Innovativion Index (GII), що публікується Корнельським університетом, школою бізнесу INSEAD та Всесвітньою організацією інтелектуальної власності (WIPO) [17]. Загальний індекс GII розраховується на основі двох підіндексів:

- 1) Ресурси інновацій (Innovation Input)
 - Institutions (політичне, регуляторне та бізнес оточення)
 - Human capital and research (освіта, у тому числі вища, дослідження та розробки)
 - Infrastructure (інформаційно-комунікаційні технології, загальна інфраструктура, екологічна стійкість)
 - Market sophistication (кредит, інвестиції, торгівля, конкуренція, масштаб ринку)
- 2) Інноваційна результативність (Innovation output)
 - Knowledge and technology outputs (створення, вплив та дифузія знань)
 - Creative output (нематеріальні активи, креативні товари та послуги, онлайн креативність)

Усі описані вище рейтинги є інтегральними індексами, що включають як показники результативності інноваційної діяльності, так і показники інноваційного по-

тенціалу, тобто умов протікання інноваційного процесу. Такий підхід до оцінки інноваційного потенціалу, по-перше, не охоплює всіх його чинників, а по-друге, не розмежовує результат інноваційної діяльності та умови її здійснення. Тому практичне застосування такого рейтингу обмежене, оскільки не дає повної оцінки стану інноваційного потенціалу регіону.

3) Третій підхід оцінки інноваційного потенціалу можна назвати структурно-об'єктним]. Він ґрунтується на аналізі елементів інноваційної системи та оцінці приватного потенціалу кожного з них. Для аналізу інноваційного потенціалу виділяють такі його структурні елементи:

- ресурсна складова (матеріально-технічні ресурси, інформаційні ресурси, фінансові ресурси, людські ресурси);
 - внутрішню складову (ресурси державної підтримки, інфраструктурні ресурси);
 - результативна складова (зростання ефективності функціонування економічної системи).
- Інноваційний потенціал формують:
- кадрова складова;
 - техніко-технологічна складова;
 - фінансова складова;
 - наукова складова;
 - результативний компонент.

Безперечною перевагою структурно-об'єктного підходу є можливість ув'язати структуру інноваційного потенціалу та фактори перебігу інноваційного процесу, що забезпечує науковість аналізу. Крім того, структурно-об'єктний підхід має практичну цінність, оскільки дозволяє виявити "сильні" та "слабкі" елементи інноваційного потенціалу регіону, що є важливим при розробці конкретних заходів інноваційної політики регіону. Однак застосування структурно-об'єктного підходу потребує суворого наукового обґрунтування вибору елементів структури інноваційного потенціалу.

Однак, визначаючи структуру інноваційного потенціалу, опускають важливу складову інноваційної системи — інституційне середовище, в якому протікає інноваційний процес. Крім того, зазначені автори однієї зі складових інноваційного потенціалу називають результуючу компоненту, що включає такі показники, як частка інноваційної продукції у випуску підприємств регіону. На наш погляд, це методологічно неправильно, оскільки результуюча складова є "виходом" роботи інноваційної системи і не може бути включена до інноваційного потенціалу.

Визнаючи переваги структурно-об'єктного підходу, ми пропонуємо поєднати його з підходом, заснованим на виробничій функції знань П. Ромера. З одного боку, структурно-об'єктний підхід дозволяє виділити чинники інноваційної діяльності у взаємозв'язку з елементами інноваційної системи регіону. З іншого боку, підхід, що ґрунтується на виробничій функції, дозволяє виявити ступінь впливу окремих факторів на інноваційну результативність за допомогою методів економетричного аналізу.

Згідно з даним вище визначенням, інноваційний потенціал регіону розуміється як характеристика регіональної інноваційної системи, що є її здатністю

здійснювати виробництво, поширення та комерціалізацію нових знань і технологій у регіоні. Тобто загальна результативність регіональної інноваційної системи формується при взаємодії її підсистем: підсистеми створення, поширення, використання нових знань та технологій, а також факторів інституційного та інфраструктурного оточення. Тоді математичну модель інноваційного потенціалу регіону можна представити у вигляді виробничої функції знань, що є результатом роботи підсистеми створення нових знань і технологій, доповненою вектором факторів, що відображають умови функціонування інших підсистем РІС та її оточення.

Таким чином, для аналізу факторів інноваційного потенціалу регіону можна використовувати модель, яка є функцією регіональної інноваційної системи або сукупності факторів, що забезпечують виконання основної її мети — виробляти, розповсюджувати та застосовувати нові знання та технології.

Подана модель узгоджується з цим визначенням інноваційного потенціалу і демонструє взаємозв'язок поняття з такими категоріями, як інноваційна система, дифузія знань, інноваційна результативність, інституційне середовище. З одного боку, формула досить універсальна та описує взаємодію основних підсистем виробництва інновацій. З іншого боку, вона надає широкі можливості для аналізу інноваційного потенціалу соціально-економічних систем, що мають відмінні риси. Специфікація моделі визначається конкретними умовами аналізу. Наприклад, з метою оцінки інноваційного оточення можна використовувати показники, що характеризують особливості економіки аналізованого регіону. Зокрема для ресурсних регіонів можуть бути використані індикатори, що відображають структурні аспекти регіональної економіки.

ВИСНОВКИ

Для відображення оцінки адміністративно-управлінського потенціалу та ефективності публічних інновацій на регіональному рівні, ми використовуємо термінологію, близьку до публічного управління.

Усі описані вище рейтинги (наприклад, індекси якості управління, антикорупційні індекси, індекси ефективності регіональної політики) є інтегральними показниками. Вони нерозривно поєднують як показники результативності публічних інновацій (наприклад, зниження адміністративних бар'єрів, швидкість надання послуг), так і показники управлінського (адміністративного) потенціалу, тобто умов, за яких ці інноваційні процеси протікають.

Література:

1. Кваша Т. К. Регіональні інноваційні системи: сучасні підходи до формування та оцінювання. Київ: НДІР, 220 с.
2. Долішній М. І. Регіональна політика: концептуальні засади. Київ: Наукова думка, 1998. 202 с.
3. Мешко Н. П. Інвестиційно-інноваційний потенціал регіону: критерії оцінки та проблеми формування. Економічний простір. 2008. № 10. С. 78—88.
4. Федуллова Л. І. Інноваційний менеджмент: підручник. Київ: Либідь, 2007. 464 с.

5. Archibugi D., Michie J. The globalisation of technology: a new taxonomy. Cambridge Journal of Economics. 1997. Vol. 21, Iss. 1. P. 121—140.

6. Drucker P. Innovation and Entrepreneurship: Practice and Principles. New York: Harper & Row, 1985. 277 p.

7. Edquist C. Systems of Innovation: Technologies, Institutions and Organizations. London: Pinter Publishers, 1997. 408 p.

8. Furman J. L., Porter M. E., Stern S. The Determinants of National Innovative Capacity. Research Policy. 2002. Vol. 31, Iss. 6. P. 899—933.

9. Lundvall B.-A. National Innovation Systems: Analytical Perspectives and Development Problems. Aalborg University Press, 1992. 238 p.

10. Nonaka I., Takeuchi H. The Knowledge-Creating Company: How Japanese Companies Create the Dynamics of Innovation. New York: Oxford University Press, 1995. 284 p.

11. Porter M. E. The Competitive Advantage of Nations. New York: The Free Press, 1990. 855 p.

12. Schumpeter J. A. Capitalism, Socialism and Democracy. New York: Harper & Brothers, 1942. 431 p.

13. Griliches, Z. R&D and Productivity: The Econometric Evidence. Chicago: The University of Chicago Press, 1998. 488 p.

14. Romer, P. M. Endogenous Technological Change. Journal of Political Economy. 1990. Vol. 98, № 5, Pt. 2. P. S71-S102.

15. Furman, J. L., Porter, M. E., Stern, S. The Determinants of National Innovative Capacity. Research Policy. 2002. Vol. 31, Iss. 6. P. 899—933.

16. Rodriguez-Pose, A., Cataldo, M. D. The role of public policy in regional innovative capacity. Journal of Economic Geography. 2015. Vol. 15, Iss. 4. P. 699—725.

17. Cornell University, INSEAD, and WIPO. The Global Innovation Index 2023: Innovation in the face of uncertainty. Geneva, Ithaca, and Fontainebleau: WIPO, 2023.

References:

1. Kvasha, T.K. (2025), Rehional'ni innovatsijni systemy: suchasni pidkhody do formuvannia ta otsiniuvannia [Regional Innovation Systems: Modern Approaches to Formation and Evaluation], NDIIR, Kyiv, Ukraine.

2. Dolishniy, M.I. (1998), Rehional'na polityka: konseptual'ni zasady [Regional Policy: Conceptual Foundations], Naukova Dumka, Kyiv, Ukraine.

3. Meshko, N.P. (2008), "Investment and Innovation Potential of the Region: Evaluation Criteria and Formation Problems", Ekonomichniy prostir, vol. 10, pp. 78—88.

4. Fedulova, L.I. (2007), Innovatsijnyj menedzhment [Innovation Management], Lybid, Kyiv, Ukraine.

5. Archibugi, D. and Michie, J. (1997), "The Globalisation of Technology: A New Taxonomy", Cambridge Journal of Economics, vol. 21, iss. 1, pp. 121—140.

6. Drucker, P. (1985), Innovation and Entrepreneurship: Practice and Principles, Harper & Row, New York, USA.

7. Edquist, C. (1997), Systems of Innovation: Technologies, Institutions and Organizations, Pinter Publishers, London, UK.

8. Furman, J.L., Porter, M.E. and Stern, S. (2002), "The Determinants of National Innovative Capacity", Research Policy, vol. 31, iss. 6, pp. 899—933.

9. Lundvall, B. A. (1992), National Innovation Systems: Analytical Perspectives and Development Problems, Aalborg University Press, Aalborg, USA.

10. Nonaka, I. and Takeuchi, H. (1995), The Knowledge-Creating Company: How Japanese Companies Create the Dynamics of Innovation, Oxford University Press, New York, USA.

11. Porter, M.E. (1990), The Competitive Advantage of Nations, The Free Press, New York, USA.

12. Schumpeter, J.A. (1942), Capitalism, Socialism and Democracy, Harper & Brothers, New York, USA.

13. Griliches, Z. (1998), R&D and Productivity: The Econometric Evidence, The University of Chicago Press, Chicago, USA.

14. Romer, P.M. (1990), "Endogenous Technological Change", Journal of Political Economy, vol. 98, no. 5, pt. 2, pp. 71—102.

15. Furman, J.L., Porter, M.E. and Stern, S. (2002), "The Determinants of National Innovative Capacity", Research Policy, vol. 31, iss. 6, pp. 899—933.

16. Rodriguez-Pose, A. and Cataldo, M.D. (2015), "The Role of Public Policy in Regional Innovative Capacity", Journal of Economic Geography, vol. 15, iss. 4, pp. 699—725.

17. Cornell University, INSEAD and WIPO (2023), The Global Innovation Index 2023: Innovation in the Face of Uncertainty, WIPO, Geneva, Ithaca, and Fontainebleau, Switzerland.

Стаття надійшла до редакції 04.11.2025 р.

<https://nayka.com.ua>

Електронне фахове видання

ДЕРЖАВНЕ УПРАВЛІННЯ
удосконалення та розвиток

Виходить 12 разів на рік

включено до переліку наукових фахових видань України
з питань **ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ**
(Категорія «Б»)

Наказ Міністерства освіти і науки України
від 28.12.2019 №1643

Спеціальність 281

e-mail: economy_2008@ukr.net

viber: +38 050 3820663